

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 57/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. februára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Milana Libiča, M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1657/99 (pôvodne pod sp. zn. 17 C 382/97, neskôr pod sp. zn. 12 C 692/98) a v konaní o výkon rozhodnutia vedenom pod sp. zn. 9 E 79/04, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Milana Libiča v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Okresného súdu Michalovce vedenom pod sp. zn. 12 C 1657/99 (pôvodne pod sp. zn. 17 C 382/97, neskôr pod sp. zn. 12 C 692/98) **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

2. Sťažnosť Milana Libiča vo zvyšnej časti **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2005 doručená sťažnosť Milana Libiča, M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1657/99 (pôvodne pod sp. zn. 17 C 382/97, neskôr pod sp. zn. 12 C 692/98) a v konaní o výkon rozhodnutia vedenom pod sp. zn. 9 E 79/04.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že v konaní vedenom spočiatku pod sp. zn. 17 C 382/97, neskôr pod sp. zn. 12 C 692/98 a napokon pod sp. zn. 12 C 1657/99 o zaplatenie 1 695 USD s príslušenstvom voči spoločnosti HELKO, s. r. o., Michalovce ako žalovanému, ktoré začalo na návrh sťažovateľa ako žalobcu 30. mája 1997, okresný súd rozhodol rozsudkom z 24. júna 2003 až po vyše šiestich rokoch. Podľa názoru sťažovateľa tým, že okresný súd nepostupoval rýchlo a účinne, prietahmi v konaní umožnil žalovanému (konateľovi spoločnosti) previesť majetok spoločnosti HELKO, s. r. o. na bývalú manželku, príbuzných a novovytvorené firmy, na majetok ktorých bol neskôr vyhlásený konkurz.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že 28. mája 2004 podal okresnému súdu návrh na súdny výkon predmetného rozhodnutia. Okresný súd uznesením sp. zn. 9 E 79/04 z 15. decembra 2004 konanie vo veci zastavil, pretože povinný ako právny subjekt zanikol výmazom z obchodného registra ku dňu 19. októbra 2004.

Podľa tvrdenia sťažovateľa postup a úkony okresného súdu v uvedených konaniach nesmerovali k odstráneniu jeho právnej neistoty ako účastníka konania a porušovanie základného práva ešte trvá.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd

- deklaroval porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod „*sp. zn. 382/97-12 C 692/98-12 C 1657/99 a 9 E 79/04*“,
- zaviazal okresný súd zaplatiť mu 1 695 USD so 17,6 % úrokom z omeškania od 30. mája 1997 až do zaplatenia, t. j. 6 087 USD do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia a
- priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru údajnými pried'ahmi v konaní okresného súdu sp. zn. 12 C 1657/99 (pôvodne sp. zn. 17 C 382/97, neskôr sp. zn. 12 C 692/98).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov súdom (podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba (účastník konania pred súdom) domáhajúca sa rozhodnutia súdu v jej veci bez ohľadu na jej postavenie v súdnom konaní. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov sa naplní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (II. ÚS 26/95).

Vychádzajúc z uvedeného záveru a skutkových okolností opísaných v sťažnosti ústavný súd uzaviera, že k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 1657/99 (pôvodne pod sp. zn. 17 C 382/97, neskôr pod sp. zn. 12 C 692/98) došlo 21. júla 2003, keď rozsudok okresného súdu sp. zn. 12 C 1657/99 z 24. júna 2003 nadobudol právoplatnosť. Sťažnosť však sťažovateľ podal ústavnému súdu až 20. januára 2005.

V čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už bol stav právnej neistoty sťažovateľa v tomto súdnom konaní odstránený právoplatným rozhodnutím, a preto je sťažnosť v tejto časti podaná oneskorene.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľa ďalej zistil, že v konaní o výkon rozhodnutia sp. zn. 12 C 1657/99 z 24. júna 2003 na návrh sťažovateľa z 28. mája 2004 okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 9 E 79/04 z 15. decembra 2004 tak, že konanie vo veci zastavil pre zánik spoločnosti povinného jeho výmazom z obchodného registra ku dňu 19. októbra 2004 (uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 K 194/99

z 13. septembra 2001 bol konkurz vyhlásený na majetok povinného zrušený pre nedostatok majetku). Voči predmetnému uzneseniu okresný súd pripustil odvolanie.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe skutočností uvedených v tejto časti sťažnosti sťažovateľa a najmä charakteru veci (právny zánik povinného, voči ktorému výkon rozhodnutia smeruje) považovať namietaný postup okresného súdu v konaní o súdny výkon rozhodnutia vedenom pod sp. zn. 9 E 79/04 a samotnú dobu konania od podania návrhu sťažovateľa na nariadenie výkonu rozhodnutia do rozhodnutia o zastavení konania (6 mesiacov) za také, ktoré by bolo možné kvalifikovať za neprimerané so „zbytočnými priet'ahmi“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd navyše pripomína, že sťažovateľ o zrušení konkurzu vyhláseného na majetok jeho dlžníka pre nemajetnosť vedel ešte v roku 2003 (k sťažnosti sťažovateľ doložil výpis z obchodného registra ohľadne povinného z 23. mája 2003, v ktorom sú uvedené právne skutočnosti zapísané), a teda napriek podaniu návrhu na súdny výkon rozhodnutia okresnému súdu k účelu sledovanému výkonom rozhodnutia (úhrade jeho pohľadávky povinným) už nemôže dôjsť. Právoplatným zastavením predmetného konania vo veci výkonu rozhodnutia sa právna neistota sťažovateľa odstráni.

Ústavný súd opierajúc sa o tento skutkový stav a svoju stabilizovanú judikatúru sťažnosť sťažovateľa v tejto časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v označenom konaní o výkon rozhodnutia vedenom pred okresným súdom odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon poznamenáva, že rozhodovanie o ďalších nárokoch sťažovateľa uvedených v jeho sťažnosti by prichádzalo do úvahy iba v tom prípade, ak by nadväzovalo na rozhodnutie o vyslovení porušenia jeho základných práv. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o tejto časti návrhu na rozhodnutie (petitu sťažnosti) nerozhodoval.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2005